

Umbrtkova luna svítí dětem

Umbrtka

Umbrtka si sedí sám
Klade salám na salám
V řídkých vlasech si vši mne
A ani si nevšímne
Že není tak zcela sám
Zpoza plotu klučina
Neláká ho svačina
Přesto kouká hladově
Bujné čupří na hlavě
No to víte, klučina
Tenhle junák, hele ho
Sosá z kalichu šerého
Srká vlašné mlezivo
Umbrtkovo neživo
A Pán papá, hele ho
Vláčný pohyb dělníčí
Silou lačných děl ničí
Pán povstává v záklonu
Kolem pasu zácclonu
Za ní okno dělníčí
A tím oknem vývod bokem třetím okem dokořán
Čtvrtým uchem prvou branou druhá ústa vývod bokem
Vzlíná sláva duchem hustá prozření i smyslů chrám
Ranou duši rašelina plní měrou neslazenou
Vývod bokem stlaný kůrou krmí chlapce hlt za lokem
Náš Pán vypadaných loken z boku rouru co je šňůrou Pupeční i prádelní kde po
d kolíčky cáry dní se
V třepotání uvězněny bez pohybu věčně ženou
Vývod bokem řetěz
Páně portál prejtu velebený
Kluka s městem prováže už mizí z nitra miráže
A bezestinných citů tupé žáry dané světem
Vývod bokem na obloze
Mezi mraky hnije luna
Šeptá šedý úplněk
Umbrtkova Luna svítí dětem
Umbrtkova Luna svítí dětem
Být znovu a poprvé osvícen prachem
Zpoza rohů odezírat samomluvu ulic
Na zarezlém potrubí jak nehřejivou kožešinu
Hladit ostny jinovatky
Pokorně tak pokorně Ti v papilárách tají
Každým pískovištěm prokopat se k jílu
Jako k slíbenému dědictví
Do dlaní si nechat vrůstat
Neloupané sémě štěrku
Co z něj klíčí strupy divných hran
Vypít každou noční kaluž i s komáří larvou
Přisátou na prsu mléčné dráhy
V každé šachtě větrací
Slyšet jak déšť dmýchá kal
Stojatý stesk
Dunění hrdliček
Město na plicích
Cesta co je váháním
A přece víc než tím
Hoch to nocí táhne dál

Klade sandál za sandál
Není proč by sledoval
Čemu blíž je, čemu dál
Volný nocí táhne dál
Kráčí hovno nehovno
A chvílemi pohrdá
Terčem chovné duchovno
Hoch to nocí táhne dál
Na rtech temný nattechrocht
V tohtoročném discmanu
Druhohorní blekmetal
Když zahlédne z dálky Pána, zamává mu, zakloní se Uličnictví, zášť a láska s
e v něm mísí jako v míse
Umbrtka mu na oplátku spílá do výrostků
Líně v klíně sobě řeší Rubikovu kostku
A je mu to vlastně jedno
Takový je totiž Pán Bůh a Pán, jenž vidoucímu pomalu a jasně káže
Stěhovat se v nory dvorů, dobýt popílkovišť pláže
Olizovat stalaktity z pavučin a cementu
Znát přísahu průmyslových rypadel, a nejen tu
Odevzdat se záměstí
A nocovat v bagru
Nebojí se chlapec zloby zapuchřelých strážců temna Hlídacích psů zazáporných
práce není velejemná
A přece ho nevyděsí teror z kamrlíku
V kapse totiž kouzelné má mýdlo, jehlu, dýku
Vždy uprchne v bezpečí
A zem se za ním púlí
Umbrtkova Luna svítí dětem
Umbrtkova Luna svítí dětem
Však odřezat se od světa, ne, to není jenom tak
Svět lakotný uranista rozpojit chce vnitřní vlak
Neponechá hochu Pánu, metalu a městu
Majetnický androfil už rozepíná vestu
Poklid v dětském pokoji a zdánlivě i v nebi
Chlapec dumá – jsem jen Pánův, mám to štěstí, že by?
Náhle venku za roletou táhle bludní bezdomovci zavijí
Přivalí se z rohu glóbus se ztopořenou Skandinávií
Vypadá to skoro lákavě
Den už dávno zaparkoval svou sluneční Avii
Je tma
A svět ti nabízí to lepší...
Skokem glóbus živelně se na hošíka snáší
Przlivě se přivine a má to něco do sebe
Když v kříži mlha severská tě zazebe
A po sliznici kloužou fjordy
Škrábou vlčí mordy v mluvě zpěněné
A přetéká kraj Ravnajuvu krupicovou kaší
Šourek černý jak se o něj třel
Již neexistující svatostánek Fantoft
No a to je příjemný
Jenže pak svět přitvrdí v tom díle chlípné zkázy
Strašný rytmus rovníkový střídá krásnou Burzu
Sténá chlapec, jeho vazy, žíly v terminálním pulzu
Naběhlé a demontován vývod bokem, rozprášena moudrost sazí
Svět si vlastní šachtu razí, svět za lubem konec má
Svět se zhoupne v pánvi, která vůbec není uhelná
Tropický příraz pozemských zel
A v mladé mozkovině přetlak
Potom lup! a hlava vedví
Svět v potměšilé lítosti si zaslzel
A zvald
A zas šel

Zbyl za ním
Poklid v dětském pokoji kde
Lebečního latoru zel přenešťastný ovál
Umbrtka mežitím ve skartu
Mlčel a popil
Popil a lehl
Lehl a usnul
Usnul a ve snu
Něco vystudoval